

TRUJ KUNT

PETR
SAGITARIUS

DETEKTIVNÍ
TRILOGIE

TRUJKUNT

Petr Sagitarius

Trujkunt
Petr Sagitarius

Text © 2019, Petr Sagitarius

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2019

Obálka © 2019 Zuzana Sagitariová a Šimon Marek

1. vydání © 2019, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-282-7 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-283-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

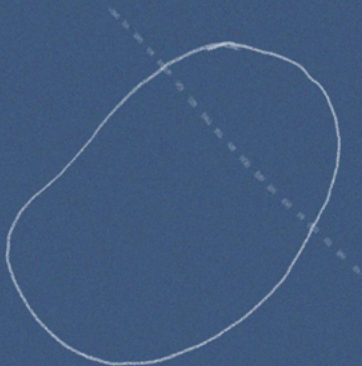
Věnování

Věnováno mé ženě Janě

Poděkování

*Speciální poděkování patří mým dcerám Michaele a Zuzaně,
Markovi Sikorovi, Pavlovi Kufovi, Jaroslavu Glogarovi,
Šimonovi Markovi a Pavlíně Pyszkové.*

DWUR

KNIHA PRVNÍ

DWUR

Květen 2004

Kapitola 1

Krása celé její postavy, hlavy, šije, rukou pokaždé Vronského okouzila jako něco neočekávaného. Stanul a nadšeně se na ni díval. Jakmile však udělal krok k ní, vycítila jeho blízkost a odstrčila konev a obrátila k němu rozpálenou tvář.

„Dobry.“

„Co je vám? Jste churavá?“ zeptal se francouzsky, kráčeje k ní.

„Redaktor Hota?“

Wruna přestal číst a vzhlédl ke dveřím. Stála v nich bizarní dvojice seniorů. Vodnatýma očima na něj hleděl vytáhlý hubený muž. Ve tváři měl zmatený výraz člověka, který se náhodou ocitne na neznámém místě, a nechápe, jak a proč se to stalo. Jeho béžová košile zapnutá až ke krku a plandavé tmavé kalhoty zažily už hodně praní. Wruna nedokázal určit jeho věk, ale hádal mu tak osmdesát. Za ruku jej držela malá korpulentní žena s natupírovanými fialovými

vlasý, které vyšly z módy tak před třiceti lety. Na rozdíl od apatického muže byla energií natlakovaná jak papiňák, a bylo zřejmé, že páru chce pustit na Wrunu. Věděla přesně, co chce.

„Sum redaktor Hota?“ zopakovala netrpělivě otázku.

Nebylo úniku. Marek Hota si založil stránku knihy a postavil Annu Kareninovou k dalším románům, které lemovaly čelo jeho psacího stolu. Popravdě, stejně mu ta emociálně rozkolísaná ženská šla na nervy. Sympatizoval s Alexejem Alexandrovičem Kareninem a divil se, že svou nevěrnou manželku, která měla vše, kromě „pravé“ lásky, pod vlak nehodil sám. Nicméně se v čtbě románu dostal podstatně dál, než jak tomu bylo u „Jihu proti Severu“, kde mu Scarlett O’Harová přišla nesnesitelně otravná už na straně 55, takže s americkou klasikou skončil na straně 128.

Přestože už bylo deset hodin dopoledne a Marek Hota řečený Wruna byl redaktorem Třineckého hutníka, hověl si v pohodlném křesle a doplňoval mezery ve světové literatuře. Jako persona non grata neměl co na práci. Pár měsíců tomu propustili majitelé firmy na hodinu šéfredaktora Vrzala, jeho mentora a přítele. Wruna pak před nesprávnými lidmi prohlásil, že zničit hodného pracovitého

člověka, kterému zbývalo pár let do důchodu, byla pěkná sviňárna. Zanedlouho mu nový šéf sdělil, že by měl odejít, že ho v novinách nechce. Marek Hota však po poradě s odborovým právníkem odmítl opustit redakci dobrovolně, neboť by tak přišel o odstupné. Takovou radost svým nepřítelům neudělá. Šéf mu tedy zakázal psát. Marek docházel do redakce a celý den četl knížky. Počáteční podpora kolegů klesala s počtem přečtených knih, až přerostla v nevraživost. Wruna nicméně usoudil, že míč je na straně šéfredaktora, a v klidu vyčkával, co se bude dít dál. Podle zákoníku práce se žádných závažných porušení pracovních povinností nedopustil.

Marek Hota ve skutečnosti nebyl žádný rebel, povahou a chováním spíš připomínal studenokrevného tvora, který musí načerpat sluneční energii, aby uvedl tělo do pohybu. Hota se rozechříval už jednadvacet let. Přezdívku Wruna, česky Vrána, dostal někdy v sedmé třídě kvůli ostrému zahnutému nosu a dlouhým černým vlasům. Jako většina kluků, kteří přerostli své spolužáky o hlavu, se lehce hrbil, což mu zůstalo až do dospělosti. Výška, dlouhé vlasy barvy černého grafitu, věčné strniště, pomalé klátivé pohyby a jakási melancholie z něj dělaly „divného patrona“. Přestože byl chytrý a literárně nadaný, nedostatek

sebevědomí a touhy prosadit se ho postupně navedly na dráhu nedostudovaného žurnalisty pracujícího jako redaktor podnikového plátku pro zaměstnance werku, jak se v těšínském nářečí už sto padesát let říká Třineckým železárnám.

„Ano?“ odvětil Wruna, aniž se obtěžoval identifikovat. Správně předpokládal, že ta nepříjemná ženská dobře ví, ke komu mluví. Znal ji od vidění z Jablunkova, je to koneckonců malé město.

„Chci, abyste napsal článek,“ zavelela jako důstojník na frontě. „Jmenuji se Sadovská a to je můj manžel.“ Ten se však duchem zjevně nacházel na jiné planetě. Pod tíhou její sugesce Wrunovi nezbylo, než předstírat zájem.

„Posadte se a povězte mi, co vás trápí, paní Sadovská,“ pokynul rukou směrem k zelené pohovce, která se tvářila zachovale, ale stála tam už pár desítek let a zahřívala zadky nejedněm soudruhům. Vůbec celá kancelář nejevila známky modernizace, kromě počítačů na třech psacích stolech. Byla příliš rozlehlá na tak malý počet redaktorů. Navíc některé knížky v hnědé sektorové stěně měly ještě podezřele červenou vazbu.

„Husarka nás nechce pustit k našim pozemkům. Mumy tam pola,“ vypálila na Wrunu, aniž mu vysvětlila, kdo je Husarka. „Ta staro bestyja zagrodziła ceste przez swuj dwur,“ přešla ve zlosti z češtiny do nářečí, kterým se jí evidentně hovořilo líp. Pro Marka rozumět a mluvit „po naszymu“, jak se zdejšímu nářečí říkalo, nepředstavovalo žádný problém. Sám ho požíval od mala, v nejbližší rodině prakticky jiný dorozumívací jazyk neexistoval. Jeho otec byl Polák, a než se definitivně zbláznil, odebíral všechny možné polské noviny, Sportowcem počínaje a Przekójem konče. Matka však prosadila u syna českou národnost a české školy, kde se nářečím mezi dětmi hovořilo mnohem méně. Nebylo to nic těžkého. Markův otec nikdy nepatřil mezi místní praktikující polské nacionalisty. Národnostní spory na Těšínsku či otázka vlastenectví mu byly ukradené, jako ostatně všechno v jeho životě, vyjma alkoholu a vlaků. Dnes mluvil Wruna po naszymu jen zřídka. Zaprvé odvykl, zadruhé nechtěl. Sadovská se mezitím dostávala do ráže, kdežto Sadovský mlčel a kýval hlavou nahoru dolů jak hračka pejska ve starých autech.

Problém průjezdnosti dvorku Gertrudy Husarové, který se nacházel v části Jablunkova zvaného Městská

Lomná, byl jen dalším z celé řady sousedských sporů schovaných pod fasádou vesnické idylky jako špinavé ponožky pod skříní. Z nějakého důvodu, který Markovi Hotovi unikal, stály v této lokalitě rodinné domky tak natěsno, že jediná možnost části osadníků, jak se dostat ke svým pozemkům „pod Kapličkou“, byla přes „Husarczyn dwur“. Cesta k nim vedla přímo mezi jejím domem a hospodářskou budovou, dokonce byla takto zakreslena v katastru. Rodina situaci tolerovala, dvorem se jezdilo od nepaměti. Zarazila to, podle Sadovské, až svérázná důchodkyně. Wruna to chápal. Představa, že dává přednost zleva jedoucím traktorům, když chce přejít od zápraží ke stodole, mu připadala absurdní. Husarová přece nebude na svém pozemku malovat přechod pro chodce, ale logicky uzavře vjezd zábranou nebo rovnou postaví plot. Na druhé straně mohla být „ta staro bestyja“, jak jí říkala rozezlená Sadovská, solidární, alespoň do té doby, než se ve spolupráci s městským úřadem najde jiné řešení. Žije se svými sousedy dlouhé roky, v chalupě se patrně i narodila. Až doteď jí průjezd dvorem zřejmě nevadil. Několik zemědělců tak musí jezdit na svá pole dvoukilometrovou oklikou, neboť jinudy se k nim nedostanou. Z dalších myšlenek vytrhl Wrunu

natupírovaný papiňák, který, jak se zdálo, vypustil všechnu páru.

„Tak co, pane Hota? Přijedte a napište o té babě. Lidé se musí dozvědět pravdu o křivdě, která se nám děje,“ zakončila „One Woman Show“ Sadovská a zatvářila se tak, jako by na článku závisely životy všech občanů Městské Lomné. Marek Hota začínal chápat příčinu letargie jejího muže. Věděl, že článek v Hutníku nikdy nevyjde, ale nehodlal svou situaci vysvětlovat. Ve svém volném čase si může dělat, co chce. Třeba text prodá jiným novinám, pokud se téma ukáže jako zajímavé. Navíc zítra je sobota a on neměl žádné plány. Sice mu vnitřní hlas našeptával, ať se mezi ty rozhádané sousedy neplete, ale nakonec kapituloval...

„Tak jo.“

Sotva to dořekl, vzpomněl si na stejně znějící přitakání Forresta Gumpa. V duchu se tomu zasmál. No co, když bude zle, tak uteče...

Kapitola 2

Na Jablunkovsku žije několik stovek Sikorů. Prvním nositelem tohoto příjmení byl podle kronik jistý sedlák žijící v 16. století, kterého tehdejší těšínský

kníže Adam Václav ustanovil fojtem v Návsí. Zřejmě to byl náramný kanec, neboť jde o nejčtenější příjmení v regionu. Aby si je ostatní nepletli, dostávali Sikorové často různá přízviska jako Wodziorz, Masorz či Sandel, případně Sikora zpod Pilany či z Gruniczka.

Josefu Sikorovi neřekl nikdo jinak než „Fira“. Byly tři hodiny odpoledne a na jablunkovské autobusové stanoviště zajížděl jeden „werkový“ autobus za druhým. Na chodníku u hrdla vjezdu stál samozvaný mašinfíra v roztrhané ajznboňácké uniformě a v čepici s červeným dýnkem. V ruce držel výpravčí plácačku, kterou střídavě obracel a signalizoval tak řidičům, zda mají volno či nikoliv. Když nereagovali na červený terčík, vztekal se a hrozil projíždějícímu autobusu sevřenou pěstí. Většina cestujících jej znala a pobaveně mu mávala. Josef Sikora tam stával pravidelně den co den, vypravoval všechny werkové autobusy přijíždějící z ranní a odpolední směny, které pak mířily dál do okolních obcí.

Marek Hota se vracel domů ze svého placeného literárního dýchánku. V ojeté oktávce projížděl kolem stanoviště a koutkem oka zaregistroval vysokou gestikulující postavu v torze modré uniformy. Pohled na otce jej dávno nevyváděl z míry. Už s ním neměl kromě genetické výbavy nic společného. Vzpomněl

si, jak v dětství často utíkal z pekla rodinných hádek z bytu v paneláku na Folvarčku do nedalekého Městského lesa. Už jako kluk byl samotář. Vylezl na buk nad pódiem tamního dřevěného amfiteátru, sedl si obkročmo na větev a snil o tom, že se promění v ptáka a odletí do Afriky.

Bohužel, proměnil se jen otec. V obecního blázna, ve směšnou figurku, která vypravovala nejen autobusy, ale také vlaky u železničního přejezdu na Vojtěchově. Josef Sikora byl kdysi respektovaným mužem, který se vypracoval z obyčejného posunovače na pozici strojvedoucího. Obvykle řídil osobáky pendlující mezi Bohumínem a Žilinou. Na této trati zůstával pořád, ovšem nyní jen jako otrhaný panák s plácačkou a postávající u závor. Za touto šílenou metamorfózou stála nevěra Markovy matky a její hlasité hysterické scény, kdy obranu proměnila v útok, otcův útěk k alkoholu, následný vyhazov z milované práce a na závěr diagnostikovaná a především neléčená paranoidní schizofrenie. Když matka otce vyhodila z bytu a nastěhovala si tam svého milence, Fira skončil v garáži v Radvanově. Tou dobou už Marek bydlel u svého dědy z matčiny strany na sídlišti Mlýnská. S otcem ani s matkou nechtěl mít nic společného, ani příjmení. Jeho mužským vzorem byl

odmala dědeček, válečný veterán, klidás se suchým anglickým humorem. Marek si změnil příjmení a ze Sikory se stal Hota. Rodinného prokletí se však nezbavil. Krom nelichotivé přezdívky Wruna mu poté, co začal jeho otec regulovat dopravu, říkali někteří rádoby vtipálci „Młody fira“. Po dědově smrti mu zůstal byt 2+1, kam nyní mířil.

Josef Sikora vypravil mezitím poslední spoj mířící do Mostů u Jablunkova, zastrčil plácačku za opasek a vydal se směrem k rynku. Rozhodl se, že odpoledne bude pracovat na železniční zastávce v Bocanovicích...

Kapitola 3

Wruna seděl doma v křesle a kouřil. Hleděl na zarámovaný grafický list Oldřicha Kulhánka visící nad televizí. Kresba znázorňovala motýla, který na první pohled připomínal babočku paví oko. Oči na křídlech však byly děsivé. Z kresby motýla vystupovala lidská lebka. Všechny obrazy, kterými se Marek obklopoval a které si pořizoval na splátky, byly s depresivními motivy. Korespondovaly s jeho melancholickou povahou.

Nejpochemurnější však byl živý obrázek jeho šíleného otce. Když na něj syn pomyslel, bál se, že skončí podobně. Věděl, že tato duševní porucha se může dědit, navíc je často vyvolávána jako zlý džin z láhve tvrdého alkoholu. To byl také důvod, proč se Marek destilátům zásadně vyhýbal. Dal si občas sklenku vína, to bylo všechno. Holdoval cigaretám a kávě. Paradoxně abstinentem se stal také Josef Sikora. Jakoby si vystačil se svými bizarními bludy a na chlast zapomněl. Dokonce jej odmítal i ve chvílích, kdy mu ho někteří schválně nabízeli. Tvrdil, že jako výpravčí musí zůstat střízlivý.

Blížila se osmá večer a Wruna čekal dámskou návštěvu. Vzhledem k tomu, co mělo nastat, se dalo říct, že se k ní schylovalo jako k bouři, podobně jako venku za okny. Milada byla vysoká černovlasá atraktivní čtyřicítka s bujným poprsím, zadnicí a dlouhýma nohama. Vypadala jako sexbomba těsně před detonací. Otestovala několik mladších mužů, než narazila na Marka Hotu, který dokázal její sexuální apetit jakž takž ukojit. Splňoval dvě důležitá kritéria. Měl výbavu a výdrž. A také vlastní byt, v němž osaměle žil. Paní Milada Nováková patřila mezi hornické manželky, které uspokojovaly libido nevěrou, zatímco jejich mužové kroutili na šachtách

odpolední či noční směny. Do Jablunkova se s manželem přistěhovala před dvaceti lety z Bruntálu a odmítala sdílet zdejší falešnou pseudokatolickou morálku. Bylo jí fuk, co si o ní lidé myslí.

Markovi jejich podivný vztah vyhovoval. Nevadilo mu být pouhým nástrojem k ukojení sexuálních potřeb dominantní Milady. Jako většina pubescentů kdysi snil o tom, že jej sbalí rajcovní zralá sousedka. Jeho snahu najít si tu správnou a jedinou dívku pro život provázela jeden nezdar za druhým. Odjakživa záviděl klukům, kteří to s holkama tak zvaně „umí“. Sám si připadal v komunikaci s opačným pohlavím neobratný, těžkopádný, neschopný čímkoliv zaujmout. Jakoby jej k tomu předurčovalo jeho dlouhé nemotorné tělo. Čtyři roky na třineckém gymnasiu protrpěl. Zatímco ostatní spolužáci, dokonce i ti největší ňoumové, už měli první „zářezy“ za sebou, Marek psal básničky a povídky a marně toužil po romantické lásce. Svou přezdívkou Wruna, která s ním díky jeho „kamarádům“ přišla z Jablunkova, nenáviděl. Ve třetáku se zamiloval do éterické blondýnky Dariny, které psal básně v naději, že ocení jeho poetickou duši a kulturní rozhled. Ze stejného důvodu se snažil odpovídat během několika společných procházek na otázku „o čem přemýšlíš?“,

kterou mu kladla každých dvacet minut. Po hodině této brutální psychoterapie se obvykle cítil naprosto vyčerpán, protože už nestíhal vymýšlet zajímavé odpovědi, které by vypovídaly o jeho intelektu. Nakonec se ta oduševnělá dívka vyspala s fotbalistou, který nepřemýšlel vůbec.

Otevřel Miladě dveře. „Jdeme na věc, hochu?“ otázala se řečnický ta vyzývavá dračice. Oblohu za oknem rozčísł blesk jako v laciném béčkovém hororu. „Jsem vám k službám, madam,“ snažil se o ironii Wruna. Do jeho odpovědi zaburácel hrom. „Je to přímo nad námi,“ uchechtla se Milada. Marek se ocitl v oku tornáda...

Kapitola 4

Bylo sobotní dopoledne. Wruna zastavil na šotolině před ploty rodinných domů, na malé odstavné ploše mimo cestu vedoucí až k nejjižnějšímu cípu Jablunkova. V noci se mezi Kozubovou a Gírovou přehnala jarní bouřka, drobný štěrka pod koly oktávky ještě nestačil uschnout. Blesky ovšem litaly nejen nad Jablunkovem. Milada byla náročná milenka. Marek se cítil příjemně zneužit.

Do husté zástavby vstupovaly tři cesty, která z nich však vedla k doupěti Husarky, to netušil. Dlouho přemýšlet nemusel. Sadovská s jistotou žraloka cítícího krev na kilometry daleko bezpečně poznala, že se Wruna blíží. Čekala na něj u vrátek svého bizarního domku. Stejně jako většina ostatních zdejších baráků býval před sto lety dřevěnkou, která v 60. letech uvolnila místo „štokuli“, nevzhledné patrové kostce s rovnou střechou. Štokule v 90. letech bobtnaly stavební úpravami jak hříbky za deště v sovětské pohádce, aby se do nich vešli i „naši mladí“. Dobrovolné soužití dvou až tří generací pod jednou střechou považoval Marek Hota za vážnou psychickou poruchu. Volné plochy pak zaplnily nové domy, často ve stylu podnikatelského baroka. S definováním výsledného slohu by si neporadil ani Kaplický...

„Uż was czakum, panie Hota,“ volala na něj Sadovská a bojovně dodala, že „ta staro bestyja miyszko hanej“ a ukázala prstem kamsi mezi domy. Dokráčeli po rozpraskaném makadamu až k slepenci dvou různě vysokých přestavěných štokulí. „Tu to je,“ pravila, „tuż idymy.“ Markovi došlo, že hrozí střet dvou hysterických důchodkyň. „Promluvím si s paní Husarovou sám,“ řekl, a když viděl zklamání

Sadovské, která se na hádku těšila už od včerejška, důrazně dodal, „pokud teda chcete, abych napsal ten článek. Zastavím se za váma, až se budu vracet.“ Sadovská odcházela s nakvašeným výrazem děcka, kterému rodiče zakázali hrát si s ostatními dětmi na pískovišti.

Dvůr byl od cesty otevřený, v přístupu k polím pod Kapličkou bránily sousedům až balvany na opačné straně. Cesta k nim byla vydlážděná kameny, zbytek prostoru mezi domem a hospodářskou budovou tvořila udusaná hlína s trsy trávy, kterou vydatný noční déšť proměnil v bláto. Marek Hota nikdy nebydlel v rodinném domku, natož na vesnici, ale při pohledu na zanedbanou usedlost rodiny Husarových měl pocit, že se tu zastavil čas. U dřevěné stodoly stál jakýsi zemědělský stroj připomínající ruchadlo bratranců Veverkových. Za ním parkovala stará fordka, kolem níž se motalo hejno slepic. Na lavici u domku znuděně odpočíval kocour. Jinak nikde živé duše.

Prošel betonovou verandou k vstupním dveřím. Když mu ani po trojím zazvonění nikdo neotevíral, zkusil pro změnu zaklepat. Okamžitě zjistil, že je otevřeno. Opatrně nakouknul do předsínky a zvolal, „Je někdo doma, můžu dál?“. V zádech cítil pohled Sadovské,

kteřá určité nezaměřila rovnou domů. Chtěl mít tuto nepříjemnost rychle za sebou, tak si pečlivě otřel boty o rohož a vkročil dovnitř. To, co by si nedovolil v paneláku, je možná na pospolitě vesnici normální, omlouval své chování v duchu. Znovu zavolał, tentokrát přidal „paní Husarová, omlouvám se, že vyrušuji, ale bylo otevřeno“. V domě panovalo ticho. Na konci předsíně visel korálkový závěs. Marek jej rozhrnul jako prsař vodu a ocitnul se v jakési obrovské vstupní hale, kam by se bez problému vešla i mladá žirafa. Některé štokule nabízejí zcela nepředvídatelné vnitřní dispozice. Znovu zavolał. Nic, žádná odezva. Všiml si pěšiny z otisků podrážek bot na podlaze. Bláto z nich bylo suché. Směřovaly z haly do další chodby a dál do nitra domu. Opět zavolał a přidal na intenzitě. Ozvěna prolétla halou. Vzápětí se dům propadl do ticha. Něco je špatně. Začal si v duchu klást otázky. Proč tu nikdo není a barák je otevřený? Co když je přece jen někdo uvnitř, něco se mu stalo a potřebuje pomoc?

Zaklepal na první dveře vlevo na chodbě a s otázkou, „Paní Husarová?“, je otevřel. Ustrnul hned na prahu. To, co spatřil, mu znehybnilo nohy a málem i srdce. Došlo mu, že tady už nikdo žádnou pomoc nepotřebuje....

Kapitola 5

Ložnice byla velká čtvercová místnost s okny k cestě mezi domy. Zašlou zelenou barvu na stěnách někdo přetřel bílým válečkem s květinovým vzorem. Celou jednu stranu pokoje zabíraly mohutné skříně z dřevěného masivu, se kterými nikdo nehýbal nejmíň padesát let. Na protější stěně visel v rámu obraz klečícího modlícího se anděla. Možná prosil Boha o pokoj duše osoby, která se nacházela pod obrazem. Markovi Hotovi se vybavila Rimbaudova báseň „Spáč v úvalu“.

Na kraji postele ležela starší žena v modrých domácích šatech a s dírou v pravém spánku. Její nohy se dotýkaly koberce, ale trup byl vytočený doleva, přičemž levá ruka vězela pod ním a pravá byla přehozena přes tělo, dlaň spočívala na polštáři a svírala pistoli. Marek Husarovou nikdy neviděl, ale nepochyboval, že je to ona. Než hlavou po chvíli cuknul zpět ze dveří, zaregistroval na polštáři a na stěně pod andělem vějíř krvavých skvrn.

Opřel se zády o stěnu chodby, žaludek se mu sevřel a myšlenky se protáčely naprázdno jak kola auta uvízlá v blátě, neměly se čeho zachytit. Chtěl být z tohoto místa co nejrychleji pryč. Na verandě málem

porazil Sadovskou, která nakukovala do otevřených dveří a chystala se vstoupit do domu.

„Co wum nawykłodała ta staro bestyja?“

Když Wruna zachytil její pohled, v němž se mísila zvědavost s nenávistí, obrátil se jeho šok ve vztek.

„Co tady děláte? Běžte pryč!“

Vysoký muž s dlouhými havraními vlasy, orlím nosem a rudými skvrnami v bledém obličejí vypadal jako indián na válečné stezce. Sadovská, která mu nesahala ani po prsa, o krok couvla, ale nehodlala vyklidit pole. Ona ho sem přivedla, to jí se děla křivda.

„Vypadněte!“ houkl na ni z výšky.

Tohle bylo neslýchané. Důchodkyně chtěla reagovat, ale nakonec udělala to, co pro ni bylo nejpřirozenější. Šla žalovat sousedům, nejlépe všem.

Marek se mezitím trochu uklidnil. Vytáhl z kapsy džínsů mobil a vyťukal číslo svého kamaráda Jiřího Kajzara, velitele Městské policie Jablunkov. Reagoval bez přemýšlení. Jura byl jeho spolužák a jeden z mála těch, kteří mu nikdy neříkali „Wruna“. Když měl Marek občas nějaký problém, včetně těch osobních, volal přímo jemu.

„Čau, Maro, co se robí? Chystám se posekat trávník. Baba mi nedá pokoj.“

„Našel jsem mrtvolu.“

Na druhé straně nastala několikavteřinová odmlka...

„Co to? Robíš se cypa? Co se stalo? Kaj si?“

„Jsem v Městské Lomné, chtěl jsem kvůli článku vypovídat Husarovou z toho dvora, jak se tu furt hádají o průjezd, a našel jsem ji zastřelenou.“

„Cos robil u ní v doma, ty vole? A jak víš, že je mrtvá?“

„Bylo odemčeno, vešel jsem dovnitř, volal jsem, a pak jsem ji našel v ložnici. Viděl jsem ji od dveří ležet na posteli s dírou v hlavě a s pistolí v ruce, všude plno krve. Co mám dělat?“

„No hlavně tam už nelez a nikoho nepouštěj dovnitř. Nikoho, jasné! Zavolám na státní a kriminálce do Třince.“

„Díky.“

„Kurva, to je sobota.“

Marek zavěsil, sedl si na lavičku vedle domku a vytáhl pomačkaný balíček golušek...

Kapitola 6

Fira rozevřel víčka a rohovku jeho oka zasáhla dávka fotonů, které okamžitě explodovaly v jediném mohutném záblesku. Dlaň reflexivně vystřelila nahoru, aby zakryla slunce, které mu svítilo do tváře. Bylo pozdě. Přestože oči ihned zavřel, ten zlomek sekundy stačil k tomu, aby se Josef Sikora probral. Chtěl se zvednout, ale tělo jej neposlouchalo. Nemotorný pohyb pouze způsobil, že sklouzl z gauče na zem, obličejem do vrstvy odpadků, které se válely všude okolo. Nejasně si uvědomil, že se nachází venku před svou garáží. Byl doma. V hlavě mu třestilo, jako by tam nějaká parta hic rubala uhlí. S vypětím všech sil se otočil na levý bok, aby měl slunce v zádech a zahleděl se na vrata své garáže, kam někdo nastříkal červeným sprejem velká písmena C H U J. Zdálo se, že v nich hledá odpověď na otázku, co se včera stalo. Když ucítil zápach alkoholu a sucho v puse, okamžitě mu to došlo. Včera se opil, což se mu nestalo už mnoho let. S hrůzou si uvědomil, že zřejmě nestihl svou šichtu a nevypravil autobusy. Určitě zaspal ranní odjezdy. Kolik je hodin? Stihnu odpolední směnu? Jediné hodinky, které měl, se nacházely na věži kostela svatého Josefa, který byl

součástí kláštera řádu sester Alžbětinek nahoře na kopci vysoko nad garážemi...

V panice prudce vstal. Kolena se mu však podlomila a on znovu klesl do odpadků. V příštím okamžiku upadl do alkoholových mrákot a ztratil vědomí...

Kapitola 7

„Udělej mi kafe,“ prohodil mladík s oholenou hlavou a černou kozí bradkou k dívce, která ležela vedle něj...

Jmenoval se Josef Jochymek, bylo mu pětadvacet, a prohlašoval o sobě, že má nejlepší „trowe“, široko daleko. Pěstoval ji na zahrádce své nic netušící babičky v osadě Markov, což je část Bukovce, vzdálená jedním mocným hodem kamenem od hranice se Slovenskem. Tento „trowiorz“, jak se tamním pěstitelům konopí říkalo, od své puberty tvrdil, že má navíc, a prohlašoval, že z té prdele vypadne kamsi do světa. Zatím se posunul jen o patnáct kilometrů severozápadním směrem. Nacházel se v pronajaté garsonce v šedé dvoupodlažní bytovce v Návsí u Jablunkova. Pravdou bylo, že se mu nechtělo pracovat. K podpoře v nezaměstnanosti, kterou pobíral, si přivydělával prodejem marihuany.

„Jasně,“ utrousila Regina a pomalu se posadila na molitanové matraci, která nahrazovala postel.

„Maš s tym, kurva, problem?“ houknul na ni světoběžník z Bukovce.

Regi, jak se jí od dětství říkalo, vstala a nahá zamířila do kuchyňky. Josef se zálibně podíval na její hezky tvarovanou postavu a v duchu s uspokojením konstatoval, že píchá holku s nejhezčím zadečkem v Jablunkově. Patřila mu už rok, od té doby, co si ji opilou a zhulenou přivedl domů z místního rockáče. Zůstala. Neměla se kam vrátet.

Regina zapnula varnou konvici a zapálila si cigaretu. Stála u okna a zcela lhostejně hleděla na sluncem zalitý vrcholek Kozubové. Vychvalovaná krása beskydské krajiny jí byla fuk. Kopec jako kopec. Jediným cílem devatenáctileté dívky bylo odštíhnout se od své matky, což se jí zatím dařilo. Vystudovala sice obchodku v Českém Těšíně, odkud také pocházela, ale nyní pracovala jako pokladní v jablunkovském Penny Marketu.

Jednotvárná, strojová práce ve fabrice na uspokojování základní fyziologické potřeby lidského organismu, tj. přijímání potravy, byla opakem toho, v čem vyrůstala.

Její matka Barbara i v pětačtyřiceti letech vypadala, jako by se zrovna vrátila z Woodstocku 1969. Nosila zásadně dlouhé rozevláté batikované šaty a na krku a obou zápěstích četné korálky, pletené náramky, amulety a jiné etno artefakty. Stejně jako Regina byla majitelkou zrzavých vlasů dlouhých až do půli zad. Hrála si na těšínskou bohémku, intelektuálku, která v Praze studovala „MatFyz“. Sice tam pobyla jen dva roky, ovšem poznamenalo ji to natolik, že se nemohla zbavit pražského přízvuku. „Vono to není tak jednoduchý,“ tvrdila svým polským rodičům a všem přátelům. Regina matčinu afektovanost a hru na intelektuálku lomeno filozofku nesla velmi těžce. Největší trauma jí však způsobily zástupy strýčků, kteří prošli jejich bytem, vyzdobeným psychedelickými mazanicemi umělkyně Barbary. S matčinou promiskuitou souvisí také skutečnost, že její otec byl něco jako neznámý voják a Regina pomník, který tu po něm zbyl...

Regi měla slušně nakročeno jít ve šlépějích své matky. Trávu kouřila už od třinácti a o panenství přišla o rok později s jedním z četných strýčků, zatímco její matka spala zhulená vedle v pokoji. Den po maturitě odešla z domu.

„Do prdele, tak co je s tum kawum?“

Dívka típla startku, zalila turka, hodila do něj kostku cukru a nesla jej v červeném hrníčku do pokoje. Josef si mezitím natáhl boxerky a oblékl tričko s nápisem Harvard, ve kterém se cítil cool.

„Tobě to trvá,“ komentoval její tempo, „ty dneska nejdeš do roboty?“

„Mám odpolední,“ řekla Regi suše. Sedla si na matraci, přiložila zmačkaný polštář k holé zdi, opřela se o něj a zapálila si jointa. Cítila, jak se jejím tělem šíří příjemný pocit, díky němuž se marasmus, ve kterém momentálně žila, stával snesitelnějším.

„Zítřka si nechám udělat další kerku, co ty na to?“ informoval ji Josef o svém záměru.

Idiote, pomyslela si Regina v duchu.

Kapitola 8

První na místo dorazil nadporučík Marek Heczko, vedoucí jablunkovského oddělení PČR. Táhl mu na čtyřicet, kdysi to byl místní krasavec, teď měl šediny a o pár kilo víc, ale pořád to byl pěkný chlap. Marka Hotu znal, byli to bratřanci z desátého kolena, sami se v té změti strýčků a tetiček nevyznali. Než k němu zamířil, dal rozkaz policistům, kteří přijeli s ním, ať vyženou ze dvora všechny sousedy, které zburcovala

uražená Sadovská. V podstatě tím zachránil Wrunu před inzultací.

„Co se tu stalo? Volal mi Jura,“ zeptal se Marka.

„Uvnitř je mrtvá Husarová.“

„Jak víš, že je mrtvá? Volal jsi záchranku?“

„Nevolal. Myslel jsem...no má díru v hlavě, kolem je plno krve.“

„Jo tak tys myslel?“ řekl nadporučík ironicky a otočil se na své muže, „hej, chlapi. Jdu se podívat dovnitř a vy zatím zapáskujte dvůr a nikoho sem nepouštějte.“

„Kde je?“ otočil se na Hotu.

„Leží na posteli v ložnici.“

Heczko vešel do domu, prošel halou, vstoupil do chodby a nahlédl do ložnice. Wruna nechal otevřené dveře. Zastavil se na prahu. Ihned poznal, že záchranka by vyjížděla zbytečně, odvoz zajítí auto jiné barvy. Stejně tak mu bylo jasné, tohle není jeho džob. To je práce pro kriminálku. Musí se soustředit jen na to, co bylo jeho povinností. Zajistit místo činu a zabránit kontaminaci stop, dokud nedorazí tým techniků. Opatrně se vrátil ve svých šlápějích. Došel k policistům, kteří čelili otázkám hloučku zvědavců,

kterých přibývalo. Sousedí vypínali cirkulárky a sekačky na trávu a šli se podívat, co se děje.

„Pánové, tak tu se zdržíme,“ řekl svým podřízeným, „zjistěte totožnost a adresy všech lidí, co se tu motají. Skočte do auta pro foťák a vyfoťte mi dvůr a všechno okolo, já zavolám do Třince.“

Kapitola 9

Roman Saran byl odjakživa rváč. Už jen tolik drnčivých „r“ v jeho jméně mělo každého, kdo s ním chtěl přijít do křížku, včas varovat. Pokud dostal ránu pěstí, necouval, vždy vstal a vrátil ji dvakrát. Měřil jen sto sedmdesát centimetrů, měl však široká ramena a spore vypracované tělo. Díky blondaté neposlušné kštici vypadal v dětství jako cherubínek, ty časy však byly dávno pryč. Žluté pačesy měl sice stále, ale dvakrát přeražený nos mu vzezření anděla vzal, což dělalo velký dojem na všechny, které jako vyšetřovatel oddělení násilné kriminality krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje vyslýchal.

Jeho další účinnou zbraní byly blankytně modré oči. Stejně jako neuhýbal při rvačce nebo před problémy, neuhýbal ani pohledem. Protivník v něm podle situace mohl vyčíst dvě otázky. První zněla „To si

vážně myslíš, že jsem idiot?“, a ta druhá „Tak ty se chceš prát, jo?“. Zabíraly obě varianty.

Díky své zarputilosti a bystrému úsudku si u svých kolegů vydobyl respekt. Za jeho zády si utahovali pouze z kuriózního spojení jeho hodnosti, jména a příjmení, a když je moc proháněl, tak mu říkali „Ryčné er“. Major Roman Saran o tom věděl a smál se tomu taky.

Práce mu byla vším. Miloval ji. Bylo mu pětatřicet a žil sám v garsonce v Třinci, ve městě, kde se narodil a vyrůstal. Do Ostravy se stěhovat nechtěl, raději dojížděl. Na to, že je „Třinečák“, byl hrdý. Vztah se ženou nepotřeboval. Když chtěl sex, prostě nějakou holku sbalil. Image blondatého bouchače, který vyšetřuje vraždy, mladé dívky přitahovala...

Kapitola 10

Když dorazil na místo činu, byli už technici z výjezdové skupiny z Frýdku Místku včetně soudního lékaře na místě. Posloupnost byla jasně dána, obvod, okres, kraj. Saran se jako hlavní vyšetřovatel objevoval na scéně zpravidla jako jeden z posledních. Jeho šéf, plukovník Jánoš, mu volal kolem dvou odpoledne.

„Kluci z Třince mají podezření, že může jít o vraždu. Ožana s Gomolou už jsou na cestě.“

Saran si prorazil cestu ke dvoru hloučkem zvědavců.

„Už jste si je zapsali, máte jména, adresy?“ zeptal se nejbližšího policisty.

„Ano, pane majore.“

„Tak jim dejte rozchod. Nechci tu žádné čumily.“

U domku už na něj čekali soudní lékař docent Hromada, vedoucí výjezdové skupiny forenzních major Koutný a šéf třinecké kriminálky poručík Siuda.

„Tak co tu máme?“

„Obětí je Gertruda Husarová, 64 let, důchodkyně, bydlí tu,“ ujal se slova Siuda.

„Příčinou úmrtí je smrtelné poranění mozku způsobené střelnou ranou do pravého spánku z bezprostřední blízkosti, exitus nastal ihned,“ pokračoval soudní lékař, „mrtvá je od včerejška, plus minus autobus tak od devíti desíti večera, přesnější čas ti sdělím po pitvě.“

„Husarová leží na posteli v ložnici a v ruce má pistoli. Jde o německý Walther P38, devítka, nábojnici máme,“ přidal se Koutný, „a kulka je v hlavě.“

„Co tu dělá pistole z druhé světové?“ zeptal se překvapeně Saran, „a především, co tu dělám já? To spíš vypadá na sebevraždu, ne? A to je vaše,“ podíval se na Siudu.

„Právě, že ne, Romane,“ začal vysvětlovat šéf techniků Koutný, „zjišťovali jsme povýstřelovky na ruce Husarové, má je kromě pravé strany obličeje na hřbetě a kloubech pravé ruky, ale tam jsou jen minimální. Zato na pravém zápěstí, na předloktí a paži nejsou vůbec. Spíš to vypadá, že se jí dostaly na hřbet ruky tak, že jí vložil pistoli do ruky střelec a stisknul dlaň, aby vyrobil otisky. Výsledky z balistiky a daktyloskopie ti pošlu hned, jak je budu mít.“

„No super, Karle, ale závěry nech laskavě na mně. Jdu tam.“

Saran vstoupil do domu, když si před tím nasadil na své oblíbené boty „koně“ návleky a na ruce latexové rukavice.

„Co je to tu za bordel?“ reagoval ihned na změň zablácených šlápů, které se táhly od vstupních dveří až do nitra baráku.

„To už tu bylo, když jsme přišli,“ přestože forenzní technici s majorem spolupracovali dlouho, pořád jim malý blondák naháněl strach.

„Kolik osob tu prošlo?“

„Vypadá to na tři chlapy. Jeden z nich měl lyže. Pak tu ještě byli nadporučík Heczko a ten kluk, co ji našel. Ale jejich otisky jsme už identifikovali a vyloučili.“

„Lyže?“

Saran vzhlédl modrýma očima a věnoval technikovi dlouhý pohled číslo jedna.

„Promiň, omlouvám se ti, chtěl jsem říct, že měl velké nohy, velikost bot padesát.“

Vyšetřovatel to nechal být a pokračoval dál. Zastavil se na prahu ložnice. Začal si ji prohlížet jako režisér jeviště s kulisami před začátkem představení. Viděl, že po pokoji se pohybovaly jen zablácené „lyže“. Šuplíky u nočních stolků byly vytažené, jeden se dokonce válel na podlaze. Zadíval se na tělo mrtvé Husarové. Něco tu nesedělo. Důchodkyně měla pravou ruku, ve které držela pistoli, přehozenou přes pravý bok, byť tělo bylo vyvrácené vlevo, hlaveň se skoro dotýkala krvavých skvrn na polštáři. Pokud si vpálila kulku do pravého spánku, hlava s tělem musely padat doleva,

kdežto ruka s pistolí skončí zpravidla na opačné straně. Navíc zbraň z ruky vypadává, většinou nezůstává sevřená v dlani. Otočil se na Koutného se Siudou, kteří stáli v chodbě za ním společně s dvěma operativci, kapitány Ožanou a Gomolou, již mezitím dorazili. Saran doufal, že už jim stihli popsat situaci, nechtěl se zdržovat opakováním. Měl rád tempo.

„Leží nějak divně. To se mi nezdá. Našli jste nějaký dopis na rozloučenou, lístek se vzkazem?

„Ne, nic takového,“ řekl Koutný.

„Hm. Jenže ženské se spíš tráví, pouští si plyn, řezou žíly. Ještě jsem se nesetkal s případem, že by si některá vystřelila mozek z hlavy. Ale ať se na fotky polohy těla podívá někdo z odborníků na biomechaniku, ta ruka s pistolí by měla ležet od těla, ne přes tělo.“

Vstoupil do ložnice, aby si oběť prohlédl zblízka. Naklonil se nad tělo. Kůže kolem vstřelu byla silně spálená. Podíval se na podrážky červených domácích pantoflí, z nichž levý držela na noze, a pravý ležel na zemi. Do šuplíků nahlédl jen zběžně. Brýle, zřejmě na čtení, křížovky, Bible, zmuchlaný kapesník, propisky, papírky, nůžky, knoflíky, hřeben...

„Jedno je jasné, Husarová před tím neležela v posteli, ta je ustlaná. Pohybovala se jen po domě, cukle má

čisté, žádné bláto, domácí šaty. Ten maras na podlaze, ty stopy tu musel udělat aspoň dvoumetrový chlap,“ začal mluvit k mužům za zády.

„Nevypadá, že by se bránila, váží tak padesát kilo i s postelí,“ promluvil od dveří kapitán Ožana.

„Žádná rvačka. V posteli neležela, venku nebyla, vzkaz nenechala, zplodiny po výstřelu na ruce nemá. Spíš to vypadá, že ten někdo donutil Husarovou sednout si na okraj postele, pak jí přiložil hlaveň rovnou ke spánku a střelil.“

„Žádné podlitiny jsem ale nenašel, alespoň ne na rukách, na ramenou či krku, nemyslím, že ji někdo přivlekl násilím,“ prohlásil Hromada, který skupinku doplnil.

„O to je to horší, přišla tu jak ovce na porážku,“ zakončil dedukci major Saran. Dostal chuť na cigaretu. Automaticky si poplácal kapsy černé kožené bundy. Kouření bude muset počkat.

„Už můžu nechat tělo odvézt?“ zeptal se soudní lékař.

„Pokud jsou technici hotovi, tak jo,“ řekl Saran a obrátil list, „má nějaké příbuzné, kteří by nám řekli, co všechno se ztratilo?“

Jeho otázka byla určena všem.

„Je už deset let vdova, ale její syn se konečně probral z opice,“ reagoval nadporučík Heczko, který se přidal ke skupině.

„Cože? V domě je někdo další? To si děláte prdel, ne?“ nastartoval malý blondák, ale pak se uklidnil, „No, nic. Kde je?“

„V kuchyni.“

Kapitola 11

Když do ní Saran vstoupil, okamžitě ucítil zápach alkoholu, který bezpochyby čpěl ze všech pórů chlapa, který spíš ležel na stole, než za ním seděl. Čelo si opíral o zkřížené ruce položené na květovaném igelitovém ubruse...

„Otevřete okno,“ přikázal policistovi, který Husara hlídal.

Vyšetřovatel se rozhlédl. Připadalo mu, jako by se ocítl v kuchyni své babičky v Třinci, kam jako dítě chodil v sobotu, neděli „do služby“. Okamžitě se mu vybavil obrázek zasněžených Lyžbic a dlouhý chodník ke „starému věžáku“. Nedaleký werk sípal a hučel jako železný drak a temnou oblohu barvil oranžovou září

z odvalu, kam zrovna vyklápěli žhavou vysokopecní strusku. Vzpomínka jím zatřásla. Naskočila mu husí kůže. Saran se vrátil do reality.

Místnosti vévodila dřevěná kuchyňská linka, jejíž bílá barva dávno zežloutla a nátěr místy oprýskal. Na plynovém sporáku stál černý hrnec překrytý modrobílou utěrkou. Saran ji zvedl a uviděl ve zkalené vodě plavat malé brambory. Vzpomněl si, že na dvoře viděl slepice.

V tu chvíli zvedl Husar hlavu. Obličej měl červený a oteklý, jak to u alkoholiků bývá. Nešlo poznat, zda je sklíčený žalem, nebo má těžkou kocovinu. Major usoudil, že se obě možnosti překrývají.

„Už mu to někdo oznámil?“ zeptal se stejného policisty.

„Jo. Řekl jsem mu to,“ předběhl podřízeného nadporučík Heczko stojící ve dveřích do kuchyně.

„Upřímnou soustrast,“ řekl Husarovi suše Saran.

„Nápodobně,“ přidal se s opovržením v hlase kapitán Ožana, který prošel dovnitř kolem Heczka. Operativci se opilci hnusili.

„Co...co, co se to tu, kurva, robí?“ blábolil Husar. Na tohle neměl Saran náladu ani čas. Kývnul na Ožanu.

„Radime, zavolej Siudu, ať toho ochlastu jeho chlapi dovezou na služebnu do Třince a někam ho tam zavrou. Vyslechneme ho, až vystřízlíví.“

Když Třinečtí Husara odvedli, zeptal se major Ožany: „Jedls někdy brambory pro slepice?“

Kapitola 12

„Co?“ reagoval operativec překvapeně. Bydlel celý život v Karviné po panelácích a nikdy o ničem takovém neslyšel. Trochu ho to vyvedlo z míry.

„Je to docela dobré. Jako kluk jsem je ujídal babičce, jak je uvařila.“

„Nebulč a mluv normálně.“

„Husarová vařila brambory slepicím,“ řekl Saran a ukázal na černý hrnec na sporáku.

Ožana se rozesmál, pak zvažněl.

„Jasne, to, co ma na sobě, je zástěra na doma,“ přimhouřil oči jak vědec těsně před geniálním vnuknutím a dedukoval dál, „dveře do domu nejsou vypáčené, ale otevřené, klíč je v zámku zevnitř. Co když to bylo tak, že Husarová vařila ty tvoje brambory a někdo zazvonil u dveří. Ona vypnula sporák, přehodila přes hrnec utěrku, aby jí voda

nevychladla, a šla normálně otevřít a pustila toho chlapa dovnitř. Vypadá to, drogi szefie, že ho znala.“

„Bingo, soudruhu kapitáne, ale především máme důležitou indicii, že ta ženská nespáchala sebevraždu,“ usmál se konečně blondatý bouchač, „jdu si na dvůr popovídat si tím klukem, co ji tu našel. Ty s Gomolou a Siudou a jeho chlapy prolezte ten barák a hlavně najdi mobil, jestli ho měla.“

Pak se podíval na Heczka.

„A ty mi sežeň někoho dalšího z rodiny, ať se konečně dozvíme, co se ztratilo. A nejlíp strízlivého. Díky.“

Odchod s cílem vyslechnout „toho kluka“ byla pravda jen z půlky. Roman Saran si potřeboval zakouřit. Už měl pořádný absták.

Než přešel dvůr k lavičce, na níž seděl hubený mladý muž, poslal poručíka Gomolu do terénu. Jablunkovští policisté předali Saranovi své zápisky se jmény všech přihlížejících, které nechal pořídit nadporučík Heczko. Podle adres se jednalo o zvědavé sousedy. Gomola dostal za úkol je s trineckým kolegou obejít a vyzpovídat. Možná někdo něco viděl, slyšel...

Kapitola 13

Marek Hota seděl na lavičce už pár hodin. Mžoural do květnového slunce a měl hlad. Žízeň zahnal pohárem vody, kterou mu přinesl jeho vzdálený bratranec Marek Heczko. Po noční bouři a průtrži mračen už nebylo památky. Bláto na dvoře mezitím vyschlo. Wruna kouřil další cigaretu, v balíčku goluásek, které si ráno koupil v „Emce“, už mu jich zbylo jen pět. V duchu si vyčítal, že měl zůstat s Annou Kareninou v carském Rusku, a ne si přijet do Městské Lomné pro malér. Tušil, že výjev, který v ložnici spatřil, se mu vryje hluboko do paměti a bude jej pronásledovat ještě dlouho. Teď čekal, až jej někdo vyslechne a pustí ho domů.

Přes dvůr se k němu blížil malý blondák v černé kožené bundě. Nevypadal jako policajt, který tomu cirkusu šéfuje. Připomínal spíš člena ochranky rockové kapely, který ho jde zpacifikovat. Představil se mu jako major Roman Saran, což Markovi připadlo legrační. Vyšetřovatel si přisedl a požádal jej, aby mu všechno podrobně popsal. Marek začal Sadovskými v redakci a skončil Husarkou v posteli. Pořízek mu dal vizitku a řekl mu, ať se zítra dopoledne dostaví do Třince na služebnu, kde s ním sepíší protokol.

Když krácel ke svému autu, míjel zahradu Sadovských. Baba stála na špičkách, držela se plotu a kmitala hlavou ze strany na stranu jako surikata. Kdyby na Jablunkov zaútočili od Dolní Lomné Slováci, věděla by to jako první. Když spatřila Marka, zabodla do něj nenávistný pohled. Běžte všichni do prdele, pomyslel si v duchu, nastoupil do oktávky, nastartoval a konečně vyrazil pryč z tohoto šíleného místa. Pokud chtěl originální námět na článek, který by prodal konkurenčním novinám, tak ho po dnešku měl...

Kapitola 14

Major Saran zůstal sedět na lavičce u stodoly, vyhříval se na sluníčku a slastně vdechoval kouř z kamelky. Potřeboval si v klidu uspořádat myšlenky. Hota mu tvrdil, že tady Husarovou její sousedé nesnášeli kvůli tomu, že je odmítla pouštět se zemědělskou technikou přes svůj dvůr k polím. Zčista jasna přestala tolerovat systém, který fungoval desetiletí. U Sadovské, o které se zmiňoval Hota, to vyvolalo přímo nenávist. Ovšem jako motiv pro eventuální vraždu, která byla spíš popravou, mu to připadalo chabé a nesmyslné. Pro stížnost na městském úřadě či petici dostačující, ale pro fyzickou likvidaci nikoliv.

Došel k němu Ožana...

„Husarová má ještě dceru, už jsem jí volal, bydlí ve Vendryni, do půl hodiny tu bude.“

„Super. Jo, a pošli někoho na úřad, ať sežene výpisy z katastru. Chci znát majitele všech pozemků kolem dvora.“

„Je sobota odpoledne, Romane.“

Saran zvedl modré oči, potáhnul z cigarety.

„A co jako?“

„Provedu, šéfe,“ řekl Ožana. „Ryčné er“ se dostává do ráže, pomyslel si. Kývnul a odešel pokračovat v prohlídce domu. Bude muset vysvětlit nějakému úředníkovi, že víkendy jsou přežitky.

Vyšetřovateli teprve teď došlo, že se vlastně nachází v části Jablunkova. V zápalu práce si to neuvědomil. Neměl tohle město rád. Důvody nebyly racionální. V mládí dělal lehkou atletiku, dokonce chodil do sportovní třídy. Nikam to ale nedotáhl, protože byl malý. V patnácti se zamiloval do jisté Ivety Rucké, stejně staré atletky, která pocházela odsud. Dala mu adresu a řekla, ať za ní přijede. V ten den zrovna lilo a on osaměle bloudil mezi šedivými paneláky na sídlišti, kterému místní přezdívali, čert ví proč,

Bejrůt, a marně hledal svou lásku. Cítil se ponížen holkou z města, které mu v tu chvíli připadalo nehostinné, špinavé. Ivetku zavrhnul a spolu s ní i celý Jablunkov. I když se ta příhoda stala skoro před dvaceti lety a město, především starobylý rynek, prohlédlo, stín zklamání v něm zůstal. Pokud nemusel, do Jablunkova nejezdil...

Kapitola 15

Marek Heczko se zděsil. Čekal na improvizovaném parkovišti, kde stály policejní vozy, na Věru Husarovou. Kdysi spolu chodili, jemu bylo dvacet čtyři, jí osmnáct, nejhezčí pár ve městě. Teď se z červeného Fiatu Panda soukala žena, která byla krásná tak před deseti lety a dvaceti kily. Málem ji nepoznal. Naposledy ji potkal někdy v roce 1994, těsně před tím, než se provdala za nějakého Kantora z Vendryně. Teď mu připadla nevděčná úloha zpravit Věru o neštěstí, které potkalo její matku. Když skončil, rozplakala se a on ji objal. Požádal ji, ať jej následuje a vysvětlil jí, oč major žádá. Osobně si myslel, že prohlídka domu, ve kterém byla včera večer zavražděna její matka, mohla počkat. Ale Saran byl magor, kterému empatie scházela. Když ji pánbůh rozdával, stál v jiné frontě.

Když Věru dovedl na dvůr před dům, vyšetřovatel ještě seděl na lavičce a kouřil. Heczko si všiml, že málem tahá kouř z filtru jako partyzán. Cvok. Saran k nim došel a nadporučík je vzájemně představil. Poznal, že major účast předstírá a chce co nejdřív vědět, zda v domě něco cenného chybí. Dcera oběti však byla v pořádku v šoku.

„Majore, nepočká to na chvíli?“ zeptal se, setkal se však jen s modrýma očima.

„To bude v pořádku, Marku, já to zvládnou,“ prohlásila Věra a snažila se ovládnout třesoucí se hlas, „vím, že maminka měla nějaké šperky ještě po své babičce. Zamykala je před bratrem ve stolečku u postele. Klíč nosila pořád u sebe, bráchovi nevěřila, ten by je prodal a peníze prochlastal. Pojďme dovnitř, ukážu vám to.“

Když prohlídka skončila, bylo jasné, že šperky zmizely. Klíč zůstal v zámku zásuvky. O dalších cennostech ani hotovosti Věra nevěděla, také nebyla schopna poznat, zda se ztratilo něco dalšího. Byla na pokraji zhroutení.

„Myslím, že nám to stačí, majore,“ řekl Heczko Saranovi, „nechám ji odvézt domů. Stejně ji musíme vyslechnout později.“

Vyšetřovatel se na něj podíval, sekundu dvě zaváhal a pak přikývnul. Vyslechnout ji může kdykoliv.

Z domu vyšel Koutný se svým týmem.

„My jsme hotovi, Romane, můžeme to zabalit?“

„Jo. Výsledky chci mít co nejdřív,“ řekl Saran.

„Víš, že to je nejčastější věta ve všech debilních seriálech, které si hrajou na kriminální?“ rýpnul si forenzní technik na odchodu.

„Ty si vůl,“ zasmál se Saran.

„Abych nezapomněl, tohle jsme tam ještě našli. A pokud vím, Husar dělá v Třineckých železárnách. Chytej,“ Koutný se otočil a hodil Romanovi Saranovi zaprášenou výpravčí čepici s červeným dýnkem...

Kapitola 16

„Vím, komu to patří,“ řekl vedoucí obvodního oddělení.

„Komu?“

„Jmenuje se Josef Sikora, ale všichni mu v Džablu říkají Fira, protože kdysi dělal u dráhy. Je něco jako obecní blázen, trpí paranoidní schizofrenií, bydlí v garáži v Radvanově a chodí v roztrhaných

ajznbónáckých hadrech. Patří na psychiatrii. Ale odmítá se léčit. Nedobrovolně ho tam ale nikdo nemůže zavřít, ledaže by ohrožoval ostatní nebo sebe,“ vysvětloval Heczko.

„Třeba budeš mít po včerejšku důvod,“ řekl mnohoznačně Saran a potěžkal červenou čepici.

„Jinak je to otec Marka Hoty, toho kluka, co našel Husarovou. Mám pro Firu zajet?“

„To počká. Řekni měšťákům, ať se po něm podívají. Budu tě tu ještě potřebovat.“

Blížil se k nim kapitán Gomola. Pracoval u ostravské kriminálky necelý rok, ale nedostatek zkušeností nahrazoval pílí a svědomitostí. V ruce držel poznámkový blok a netvářil se nadšeně. Došel k majorovi, který si mezitím zapálil další kamelku...

„Vyslechl jsem všechny lidi z toho seznamu, teda až na jednoho. Tvrdí, že si ničeho nevšimli. Nikoho podezřelého neviděli a žádný výstřel neslyšeli. Včera večer a v noci tu byla velká bouřka. Wantulokům, to jsou nejbližší sousedi v tom šedém dvojdomku za námi, vytopilo sklep, takže celou noc z něho pumpovali vodu. Ostatní byli doma. Josef Straka odnaproti je po noční a Kufa v tom zeleném baráku vedle nás poslal do háje. Prý, ať si opatříme povolení

k domovní prohlídce,“ Gomolu nezdar štvál. Neměl se nechat tak rychle odbýt. Zároveň věděl, že Saranovi právě zamával před očima červeným hadrem.

„Půjďme ho navštívit znovu,“ zeptal se major se zvláštním úsměvem, „jak se ten milý pán jmenuje?“

„Miroslav Kufa,“ odpověděl místo Gomoly Heczko, „znám ho, jsou s ním problémy. Je to chlapisko jak hora, už jednou seděl za ublížení na zdraví.“

„A co jako?“ řekl Saran, když jej míjel. Vypadalo to, že se na setkání těší. Heczko s Gomolou vyrazili za ním.

Velký chlap, velký barák. Tentokrát nešlo o štokulu, ale o dům navržený někým, kdo si chtěl možná kompenzovat nějaký intimní komplex. Blondatý pitbull stoupal po schodišti ke dveřím, kterými by projel i kůň s jezdcem. Saran zazvonil. Jednou, podruhé, potřetí. Otevřel jim dvoumetrový holohlavý muž, který se tvářil tak, že většina lidí by po zhodnocení situace udělala čelem vzad a přidala do kroku. Ne tak Saran. On takové situace vyhledával.

„Co je zas, kurva? Vypadněte,“ houknul na ně Kufa.

„Major Saran, kriminální policie Ostrava,“ pronesl klidným hlasem vyšetřovatel, „pustíte nás na chvíli dál, chceme si jen v klidu popovídat, nic víc.“

„Až přinesete povolení.“

„Moc se díváte na televizi, pane Kufa. A říká se tomu příkaz,“ pokračoval Saran nevzrušeně, „vyšetřujeme vraždu paní Husarové. Potřebujeme vám položit pár otázek. Buď tady, nebo vás převezeme do Ostravy. Tak co?“

Kufa ostentativně zatarasil svým rozložitým tělem dveře. Major si přesto stačil všimnout zabláčených „lyží“ v botníku v předsíni. Bingo.

„Víte co, pane Kufa? Rozmyslel jsem si to. My si vás odvezeme k nám.“

„A jak to chceš udělat, prcku?“ a podíval se o třicet čísel níž.

Plocha přede dveřmi, na které proti sobě stáli, byla malá, ale Saran usoudil, že je dostačující. Nehodlal se pouštět s dvoumetrovým chlapem do hospodské rvačky. Všechny ty akční filmy, kdy se hrdinové půl hodiny mlátí pěstmi do obličeje, aby jim pak teklo trochu krve z nosu, mu připadaly směšné. Nehodlal plýtvat energií ani časem. Lidské tělo má desítky

velmi citlivých a snadno zranitelných míst. Odhadl vzdálenost a vybral si dvě.

Nejprve vykročil pravou nohou vpřed, čímž vyprovokoval Kufu k útoku. Ihned ale provedl stejnou nohou krok vzad a zaklonil hlavu právě ve chvíli, když mu kolem brady prosvíštěla protivníková pěst velká jako boxerská rukavice. Ve chvíli, kdy obr nabíral do plic dech, aby udeřil i levačkou, trefil Saran vší silou pravou pěstí jeho solar plexus, čímž mu dech zase vyrazil. Kufa se po zásahu okamžitě zlomil v pase a major už ho zespoda jen lehce kolenem nabral do nosu. Nechtěl riskovat obvinění z nepřiměřené sebeobranu. Protivník se svíjel v předsínce a skučel jako postřelený pes.

Už samotná rána na solar protivníka znehyněla, druhý úder zasadil Saran jen pro potěšení, říkal si v duchu nadporučík Heczko, když bezmocnému Kufovi nasazoval s Gomolou želízka. Zatímco ho ještě mátožného cpali do policejního auta, malý blondatý rváč si na místě boje zapálil vítěznou cigaretu. Adrenalin uvolněný do jeho krve způsobil, že se dnes už potřetí usmál. Ten chlap je blázen, diagnostikoval majora Heczko.

„Libore,“ zavolal Saran na kapitána Gomolu, „odvezte ho s Radimem k nám do Ostravy a strčte ho do cely.

A vezměte technikům i ty jeho zablácené boty. Teď už je jasné, kdo se Husarové promenádoval po ložnici. Dnes už to zabalíme, ale zítra dopoledne to všechno sepišete a taky dáte dohromady žádost o příkaz k domovní prohlídce. Zajděte s tím za soudcem, který má službu, chci Kufovy navštívit ještě zítra odpoledne. Předtím si ale dáme ve dvě sraz v Třinci a zkusíme vytvořit alespoň jednu smysluplnou verzi případu.“

Kapitola 17

Marek Hota zaparkoval oktávku na parkovišti před domem. Zůstal sedět v autě a pustil si svou oblíbenou píseň „Kocour se schoulil na tvůj klín“. Cítil, že právě jeho víčka jsou přetěžká a dnešní zážitek mu na bedra naložil kříž, který s sebou bude vláčet ještě dlouho. Potřeboval se uklidnit. Myslel na to, jak si utírá unavené čelo krajkovanou spodničkou. Šlo pouze o jednu konkrétní. I když pochyboval, že dnešní ženy nosí prádlo z předminulého století, pokud se nejedná o členky folklorního souboru. Dívku, kterou platonicky miloval, tipoval na tanga. Usmál se té představě. Černé? Červené? Toužil to zjistit už rok. Píseň skončila a on si vzpomněl, že od rána nic nejedl. Bylo sedm večer, ještě má hodinu čas.

Jablunkovský Penny Market připomínal enklávu Slovenské republiky, kterou kolonizovali občané kysuckého regionu. Nezávislý pozorovatel by pravděpodobně nabyl dojmu, že tam propuknul hladomor, který se rozšířil i na Jablunkovsko. Marka fascinovaly hory potravin naskládaných do vozíků, které nakupující tlačili před sebou. Somálsko by z toho vyžilo celý rok. On sám si vezl čtyři oschlé rohlíky, balenou vysočinu v akci a krabičku hroznového vína. Cigarety si koupí u kasy. Když stál ve frontě se svým skromným nákupem, vypadalo to jako provokace. Mohl si jídlo opatřit mnohem rychleji ve večerce na rynku, ale on chodil zásadně do Penny. Dokonce synchronizoval nákupy podle směn „své“ dívky.

Nemusel se vyklánět z fronty, aby viděl na kasu číslo dvě. Jeho 197 cm výšky mu poskytovalo dostatečný rozhled. Přesto cítil, jako by se s každým posunutím směrem dopředu zmenšoval. Když se došoural k černému pásu, kam měl vyložit svou večeri, měl žaludek sevřenější než dopoledne poté, co nahlédl do ložnice Husarové. Už se nedalo couvnout.

Rusovlasá dívka s kamenným výrazem převracela zboží a luxovala čárkové kódy pokladní čtečkou. Pracovala jako robot. Marek pozoroval její tvář.

Už dávno si namluvil, že mu připomíná Venuši z Botticelliho obrazu. Akorát měla na štítku napsáno Regina Jurková a nestála cudně v lastuře, ale seděla shrbená v pokladním boxu. Její bledá tvář, kruhy pod zapadlýma zelenýma očima a čtyři náušnice ve tvaru kroužku nad sebou nenasvědčovaly tomu, že se zrovna narodila z pěny. Hotovi připadalo, že když markovala jeho vysočinu, hleděla skrze něj. Nezmohl se na slovo. Cestou domů cítil, že se propadá do ještě větší trudnomyslnosti, než tomu bývalo obvykle. Na koupi cigaret zapomněl...

Kapitola 18

Saran zamknul služební pistoli, kterou ještě nikdy nemusel použít, spolu s odznakem do šuplíku psacího stolu stojícího pod jedním ze dvou oken své garsonky. Na desce ležel jen notebook a starý vyšetřovací spis, který by měl vrátit a založit. Pod lampou „bankéřkou“ se zeleným stínítkem vartoval římský legionář ve zbroji, figurka, kterou si koupil před dvěma lety při návštěvě Říma. Major byl fanda na starověk a speciálně na antický Řím. „Síla a čest, Roma victor“, bojovou mantru z oblíbeného filmu Gladiátor, si občas v duchu přeříkával.

Navenek vypadal klidně, ale uvnitř cítil, jak mu srdce stále tepe ve zrychleném režimu a pumpuje si do těla adrenalin. To, co dnes viděl na místě činu, byla poprava bezbranné ženy. Pokud ji zavraždil Kufa, najde si jej ve vyšetřovací vazbě a provede mu názornou instruktáž o dalších citlivých bodech na lidském těle. Ani lékař by nepoznal, na kterém místech by mu způsobil bolest. Zkurvysyny, kteří ubližují ženám a dětem, nenáviděl. Bohužel, patřili k jeho práci.

Roman Saran potřeboval sex. Po boji s tupým obrem byl jak vlkodlak, který si cucnul krve a teď potřebuje aspoň litr. Osprchoval se, oblékl si zpátky džínsy, k tomu černé tričko. Černá kožená bunda a boty „koně“ už k němu patřily jaksi neodmyslitelně. Po výšce se rozhodl pro tuto rádoby motorkářskou image, přestože žádnou „mašinu“ nevlastnil. Že si tím tak trochu kompenzuje malý vzrůst, se mu ovšem do očí nikdo neodvážil říct. Kromě Ožany. Ten mu jednou v opilosti pošeptal do ucha, že hru na drsnáka přehání a že občas působí legračně...

Saran vyšel na Terasu a zamířil po Lidické nahoru k baru Čarodějky. Byla sobota večer a on ze zkušenosti věděl, že právě tam najde spoustu mladé krve...

Kapitola 19

Provizorní stanoviště, které ostravským kriminalistům zapůjčili jejich třinečtí kolegové, byla holá místnost vybavená třemi umakartovými stoly sraženými k sobě a tuctem obyčejných dřevěných židlí. Byl to Saranův nápad, chtěl alespoň v první fázi řešit případ operativně co nejblíže místa činu a do Ostravy se přesunout později. Poručík Siuda i nadporučík Heczko, kterého přizval k případu, protože znal Jablunkov nejlépe, byli spokojeni. Ožana s Gomolou, kteří byli z Karviné, se trochu škodolibě usmívali na Koutného, jež bydlel ve Frýdku Místku, a musel se do Třince dopravit přes věčně ucpanou komunikaci I/11. Vyšetřovatel, který to měl z garsonky u gymplu na služebnu na jednu cigaretu, na ně nebral ohledy. Existoval pouze a jen případ. Po dnešní noci opět našel klid, jeho včerejší hněv skončil na prohnutých nahých zádech a v ústech jakési blondáté Petry, která s ním po dvou hodinách hovoru a třech sklenkách vína odešla z Čarodějek.

„Tak si to projdeme,“ začal major, aniž své kolegy přivítal, „mrtvá je Gertruda Husarová, 64 let, důchodkyně, bytem Jablunkov, část Městská Lomná. Zemřela na smrtelné poranění mozku kulkou ráže 9 mm vypálenou z bezprostřední blízkost do

pravého spánku z pistole typu Walther P38. Oběť našel novinář Třineckého hutníka Marek Hota včera kolem desáté dopoledne na posteli v ložnici jejího vlastního domu. Přesný čas úmrtí budeme znát až zítra, ale předběžný odhad je v pátek mezi devátou a desátou hodinou večer. Na základě analýzy výstřelových zplodin, provedené na místě, a polohy těla usuzujeme, že dotyčná nespáchala sebevraždu. Tuto verzi potvrzuje skutečnost, že podle všeho v inkriminované době vařila v kuchyni brambory, to znamená, že se pohybovala po domě. Venku hustě pršelo a dvůr byl samé bláto, podrážky jejich pantoflí však byly čisté. Představa, že vaří brambory slepicím, najednou vypne sporák, odněkud vytáhne starou pistoli a střílí se v ložnici do hlavy, je absurdní. Myslím, že sebevraždu můžeme zcela vyloučit. Pracujeme s verzí, že šlo o vraždu. Vše nasvědčuje tomu, že vraha sama pustila dovnitř, pravděpodobně ho znala. Z ložnice zmizely rodinné šperky, ale podle její dcery nemají velkou hodnotu. Soudě podle stop po zablácených podrážkách bot se po domě pohybovali tři muži. V ložnici, kde došlo k vraždě, pouze jeden. Podle velikosti bot vysoký muž, pravděpodobně Kufa. Druzí dva byli zřejmě Josef Sikora řečený Fira a syn oběti Karel Husar, který byl pod vlivem alkoholu, takže jsme ho ještě nevyslechli. Dcera Věra

Kantorová tvrdí, že její matka neměla důvod páchat sebevraždu. Kromě toho tvrdí, že se v domě žádná střelná zbraň nenacházela. Mimochodem víme už něco bližšího o té zbrani?“

To byla otázka pro Koutného.

„Jak už jsem řekl včera, jedná se o poloautomatickou pistoli Walther P38 ráže 9 mm, které se taky podle nábojů říká Parabellum. Vyráběli ji Němci pro wehrmacht, který ji začal masově používat po roce 1940. Tahle vypadá jako původní. Ale na detaily je zatím příliš brzy. Co se týče otisků na zbrani, našli jsme dvoje. Ty na rukojeti a spoušti patří Husarové. Otisky na hlavní patří tomu Kufovi, kterého si včera tak efektně složil. Skutečně to vypadá, jako by té ženské pistoli vložil do ruky.“

„A co ty jeho boty?“ zeptal se Saran, aniž by komentoval fakt, že mají podezřelého.

„Velikost i vzorek odpovídá, ale rozbor hlíny a porovnání s tou na podlaze ještě nemám. Děláme na tom od pěti, kruci, Kufa nám nikam neuteče. Napadení veřejného činitele, to je na uvalení vazby. Nemusíme šílet, stejně čekáme na pitvu,“ bránil se Koutný.